

מצוה [ירושלמי שבת פ"ג ה"ג], והגם שבפרק כל שעה [פסחים כו ע"א] אמרין קול ומראה וריח אין בהם מעילה, איסורא דרבנן מיהא

איכא, וברית המותר ההוא היה עובר ממנו זוהמא ולא היה לו אלא לב אחד לאביו שבשמים.

פרק שלישי

אין לחולה לתלות סיכת חליו מחמת שום קרי כגון מאכל או משקה, ואפילו חבלוהו בני אדם הרעים יאמר כי עונותיו גרמו לו, כדכתיב [עמוס ג, ו] אם תהיה רעה בעיר וה' לא עשה, וכן כתיב [ירמיה ב, יט] תיסרך רעתך, ותמוגנו ביד עונינו [ישעיה סד, ו], רוחכם אש תאכלכם [שם לג, יא], וכל התולה מאורעיו על צד הקרי הוא נמשך אחר הכח הטומאה שלצד צפון הנקרא קרי, ומפתח ההוא יוצא כח הרוגז ח"ו, ואלה הם המשוטטים בלילה, ולכן נקראים בעלי קרי.

אם יש לחולה שום נדר יזהר להתיר אותו, והעומדים עליו יזהירוהו על זה, כי אמרו שאין התרת נדרים מסורה למלאכי השרת, ואולי כי דוקא אנשים שהם בעלי בחירה עוקרים האיסור מעל הנודר ומעמידים אותו בבחירתו כמאז. ואין לחוש להתבטל מדברי תורה ומצוה כדי לבקר החולה דכתיב [תהלים מא, ב] אשרי משכיל אל דל [ספר חסידים סי' תתרד].

וראוי להודיע לחולה כי מי שלא ידע ביום טובה להצדיק רחמי שמים בכשרון המעשה, הנה מה טוב ומה נעים אם יצדק דין היסורים על עצמו ביום רעה, כדאמרו בבראשית רבה [ט, ח] על פסוק והנה טוב מאד זו מדת יסורים, דכתיב [משלי ו, כג] ודרך חיים תוכחות

מוסר, וכתיב [הושע ז, טו] ואני יסרתי ובזה חזקתי זרועותם. ולאלה הצדיקים המקיימים בעצמם כך, יצדק בלי ספק שבמיתתם קרויים חיים, עלייהו כתיב [תהלים קמה, טז] ומשביע לכל חי רצון, כפי עילוי נשמתם באותה שעה להדבק ברצון העליון. וכתיב [איוב יד, כב] אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל, למד על כל מי שאינו מתאבל על עצמו אלא על עונותיו ושמח ביסורין לכבוד שמים, שבשרו לא יכאב בחיי ובמותא, ומן השמים ירחמו שלא ירגיש בצערו, כמו המתים לכבוד ה' שיוצאה נשמתם כמשחל ביניתא מחלבא.

וכל אדם הגם שמת על מטתו יכול לקיים בעצמו כך למות על יחוד קוב"ה ושכינתיה, ובפרט אם כיוון בתפלותיו ומצותיו, ובפרט בפרשת שמע ישראל ובשים שלום ליחוד עליון, ובנפילת אפים למסור נפשו להשלים היחוד והזיווג, ובעת מיתתו על יחוד שמו, יתן שלמות והארה רבה לכל אופני היחודים שפעל ועשה כל ימי חייו, וכן הוגד למהרר"י קארו הרבה פעמים את עתיד לאתוקדא על קדושת שמי [במגיד מישרים באזהרות שבתחילת הספר], שנרמז לו כונת מיתתו, גם שנפטר בשם טוב על מטתו, יעלו חסיד בכבוד.

פרק רביעי

אין לדבר בעון שעשה החולה אלא לעצמו כדי שישוב בתשובה, ויפרש חטאיו לפני קונו. וכזה פרשת בא דף מ"א [ע"א] מתבאר צורך

פרוט החטא, דבהא לית למקטרגא פטרא דפומא גביה ואתפרש מיניה. אך אם חוזר לסורו מזכיר לו המקטרג כל העונות, כי הוידוי מושך הפגם